

ДУХОВНІ ВІДКРИТТЯ

**Як
упоратися
з
неспокоєм?**

ЗМІСТ

Я непокоюся!	4
Що таке неспокій?	5
Історія однієї жінки	9
Як ми можемо змусити неспокій працювати на нас?	15
<i>Дозвольте неспокою привернути вашу увагу до Бога</i>	17
<i>Дозвольте неспокою привернути вашу увагу до слів Ісуса</i>	23
<i>Дозвольте неспокою ввести вас у молитву</i>	25
<i>Дозвольте неспокою вести вас до правильних практичних рішень</i>	27
Біблійна ілюстрація неспокою	29
Яку користь може принести неспокій?	31

Як упоратися з неспокоєм?

З одного боку, неспокій якоюсь мірою свідчить про те, що ми живі люди. Один жартівливий вислів містить глибоку істину: “Якщо вас нічого не турбує, ви мертві”. Але недостатньо просто розуміти, що ми схильні хвилюватися. Коли сонце заходить за обрій і на землю опускається темрява, турботні думки про те, що може статися в майбутньому, наче підступні злодії, крадуть наш сон, через що наступного дня ми буваємо кволі та пасивні.

Пропонуємо вам витяг з матеріалів колишнього автора “ХНН” Давида Егнера. Ми молимося, щоб ви могли глибше пізнати Невесного Отця і зрозуміти, що мав на увазі Ісус, коли неодноразово говорив Своїм учням: “Чого ви такі полохливі?”

Мартін де Гаан

Я НЕПОКОЮСЯ!

Джон та Дейл дуже стурбовані. Почали ходити чутки, що незабаром той завод, на якому вони працюють, змушений буде на 30% зменшити виробництво. Це означатиме скорочення робочих місць на всіх рівнях. А згодом стало відомо, що ці скорочення заплановані на кінець місяця.

Страх Джона виявлявся у його роздратуванні вдома та на роботі, а страх Дейла – у безсонні. Обом уже під шістьдесят, і, зрозуміло, є причини для турбот: “Якщо я втрачу роботу, що буде потім? На яку роботу мене візьмуть у моєму віці?”

Що ближче до кінця місяця, то більш апатичним і відчуженим стає Джон. А Дейл пробуджується серед ночі, не в змозі більше заснути.

Обидва чоловіки віруючі, і обидва знають, що Ісус навчав Своїх послідовників не турбуватися про майбутнє. Але все одно вони не мають спокою, переймаючись перебігом подій.

Історія з Джоном і Дейлом – це лише один з прикладів того, як люди стикаються з різними проблемами, що позбавляють їх спокою. Дехто не може заснути, непокоячись про свого сина, що проходить військову службу, чи доньку. Інші стурбовані тим, що розпадається сім'я. Всі ми розуміємо, як воно, коли ситуація виходить з-під контролю.

У декого з нас неспокій проявляється через підвищений тиск, пульсуючий головний біль. У інших починається справжня паніка – серце шалено калатає, стає важко дихати. Деякі відчувають підспудний страх, через що починають багато їсти, витрачають гроші, удаються до зловживань, несвідомо намагаючись приглушити біль.

Послідовники Христа не мають імунітету проти неспокою та життєвих труднощів. Інколи наші релігійні переконання навіть ускладнюють ситуацію. Адже ми так прагнемо, щоб інші побачили, як віра справді допомагає нам у житті. Ми хочемо, щоб члени нашої

родини, сусіди, друзі, колеги та оточуючі люди побачили, що ми щиро віримо в Божу ласку та Його присутність. Ми розуміємо, що через свій неспокій можемо завадити їм навернутися до Бога.

*Віра в те, що
нам заборонено
непокоїтися, може
стати ще однією
причиною неспокою.*

Наслідки неспокою можуть бути досить важкими. Тривоги забирають усю нашу увагу, висмоктують життєву енергію. І що ще гірше, нас починає дуже непокоїти сам цей неспокій. Ми знаємо, якими руйнівними можуть бути нав'язливі тривоги про те, що може ніколи й не трапитися. Але що робити, коли ми потрапили в цю пастку неспокою? Як перестати непокоїтися через те, що нас дуже повільно, поступово роз'їдає зсередини? Здається, немає ніякої можливості вирватися з цього пекла.

Наступні сторінки написані з метою вказати, що неспокій, з одного боку, вказує на те, що ми створені за Божою подобою. Тваринам невідомий неспокій, а людям відомий. Адже ми маємо уяву, що робить нас спроможними уявляти те погане, яке ще не сталося, але може статися. Отже, ми маємо здатність турбуватися, попереджувати небажані наслідки як у своєму житті, так і в житті інших.

Питання, однак, у тому, щоб зрозуміти, яку втіху ми маємо на фоні того сумного факту, що цей світ занепащений, вражений гріхом, що в ньому часто трапляється щось погане, і що ні ми, ні наші кохані не застраховані від лиха, як би нам цього не хотілося.

ЩО ТАКЕ НЕСПОКІЙ?

Перед тим як розмірковувати, як новий погляд на неспокій може допомогти нам упоратися з ним, давайте впевни-

мося, що під терміном “не-спокій” ми з вами розуміємо одне й те саме.

Визначення терміну.

Неспокій – це відчуття стурбованості, побоювання чи справжнього страху, яке зазвичай є наслідком негативних думок про те, що може статися в майбутньому. Подібні думки породжують, наприклад, такі питання:

- Що зі мною буде, якщо мене кине мій чоловік (моя дружина)?
- А раптом хтось із моїх дітей серйозно захворіє?
- Що буде, якщо в інституті я виберу фах, за яким після закінчення вузу не зможу знайти роботу?
- Що якщо автомобіль (автобус, літак тощо), у якому я їду, зазнає аварії?

Інколи деякі з цих питань (а може, й усі) заслуговують на те, щоб поставитися до них серйозно. Та вони є нормальними лише тоді, коли спонукають нас діяти правильно, конструктивно. Але ці питання можуть стати і руйнівними, коли замість мудрих рішень

і дій ми дозволимо негативним емоціям захопити нас, відірвати від реальності й паралізувати так, що ми неспроможні будемо якось підготуватися до можливих випробувань у майбутньому.

Оскільки неспокій часто призводить до стресів, світова література вбачає в ньому “звичку”, яку жоден з нас не може собі дозволити. Однак Біблія іде ще далі, називаючи неспокій справою вибору, що стосується наших стосунків з Небесним Отцем. Давайте докладніше розглянемо цей момент.

Неспокій – це за- цикленість на жит- тєвих “що якщо...”

У грецькому оригіналі Нового Заповіту термін “мерімнао” означає “я непокоюся, відчуваюся розгубленим, мій розум роздвоюється”. Саме це слово використовував Ісус, коли говорив: “Не журіться про життя своє” (Мт. 6:25), – і апостол Павло, коли писав: “Ні про що не турбуйтеся” (Фил. 4:6).

Ці приклади вказують на широке значення поданого у Святому Письмі терміну “непокій”: емоція та стан розуму, що протистоїть довірі Богу. Згідно Біблії, проблема неспокою полягає не стільки в нашому обтяжуванні тривогами про можливі складнощі або негаразди в майбутньому, скільки в тому, що ці тривоги здатні завадити нам покладатися на присутність Бога, на Його вічні плани та здатність забезпечити нас усім необхідним. Таким чином, непокій може позбавити наш розум миру та усвідомлення тієї чудесної реальності, яку Бог пропонує у Старому та Новому Заповітах.

Хто не непокоїться?

Незважаючи на всі переконливі аргументи, що потрібно жити теперішнім, а не перейматися майбутнім, усі ми час від часу відчуваємося стурбованими. Не існує людей, які б не відчували тривоги. Хто стверджує, що ніколи в житті не непокоїться, той або недалекоий, або просто заперечує заради

заперечення. Кожна людина, що несе хоч якусь відповідальність, не може не відчувати інколи деяку стурбованість тим, що може статися. Без цієї стурбованості люди б не намагалися попередити можливі проблеми.

Цікаво, що часто неспокоєм обтяжені саме ті, хто багато чого досягли в житті. Непокій виникає у них не через жадання успіху, а через страх втратити досягнуте. Непокояться також і ті, хто виглядають спокійними, флегматичними, не дуже активними. Просто в кожній людині цей непокій проявляється по-різному. Екстремальними випадками можна вважати ті, коли людина через реальні чи вдавані страхи боїться вийти з диванки чи навіть підвестися з ліжка.

Про що ми непокоїмося? Говорять, що коли ми занадто переймаємося тим, що може трапитися, то дозволяємо неспокою накладати можливе майбутнє на реальне теперішнє. Наші тривоги походять із чотирьох основних джерел:

1. Реальні або уявні загрози. Ці два типи загроз указують на різницю між розумною стурбованістю та патологічним неспокоєм. Ті, хто живуть у таких великих містах як Москва, Париж або Чикаго, навчилися відрізнити звичайну занепокоєність від нездорової тривоги, нав'язливого страху бути пограбованим, обкраденим. Хоча ніхто не застрахований від нападу чи іншої якої-небудь неприємності, та всі ми здатні розрізнити розсудливу обережність від легковажної безтурботності та надмірної стурбованості. Навіть коли ми переймаємося тим, що про нас думають інші, існує здорова стурбованість і патологічне занепокоєння з відповідними наслідками. Якщо занадто цим перейматися, то можна втратити роботу, зруйнувати стосунки, знизити самооцінку. Якщо надмірно турбуватися про хороші відгуки інших, то можна потрапити в пастку нав'язливого бажання виглядати кращими, ніж ми є. Такий нездоровий страх перед невдачами зрештою зробить нас нещирими, а наші

стосунки – поверховими, неприродними, штучними. Адже справжні відносини неможливі без ризику, якого ми уникатимемо.

Неспокій накладає можливе майбутнє на реальне теперішнє.

2. Джерелом нашого неспокою також можуть бути рішення. Наші рішення або збудовують нас, або руйнують. Ми іноді дуже непокоїмося через той чи інший вибір, який маємо зробити. Адже добре розуміємо, що деякі незначні, на перший погляд, рішення можуть обернутися для нас надзвичайно прикрими наслідками. Панічно боячись прийняти хибне рішення, ми докладаємо максимальних зусиль, щоб відтягти момент вибору.

Згодом виявляється, що більшість наших рішень не має того впливу на наше життя, як ми гадали. Але деякі з них усе-таки матимуть драматичні наслідки, і це змушує нас дуже непокоїтися.

3. Ще одним джерелом неспокою можуть бути давні переживання – вже давно поховані й забуті, але підсвідомо діючі. Деякі люди набувають певного досвіду в неспокої, можливо, пов'язаному з душевними травмами або спричиненому війною, насиллям чи нещасним випадком. У інших людей підсвідомі тривоги є наслідком негативного досвіду, який мав місце у стосунках із батьками, вчителями, братами та сестрами, однолітками. Ці стосунки могли залишити в душі незримі шрами. Такі шрами впливають на людину, навіть коли вона вже забула про сам досвід. Але якісь події, місця чи люди знову несподівано пробуджують у неї забуті емоції, що стає джерелом неспокою.

4. Стан здоров'я – ще одне можливе джерело неспокою, яке, до речі, діє незалежно від нашої волі та духовного зростання. Через складні психосоматичні зв'язки між тілом і розумом багато хто дуже потерпає від неспокою, на який слабо діють молитви, розумні доводи, позитивне мислення.

Один онлайн-ресурс містить сотні фізичних чинників, що породжують неспокій як фізичний симптом. Серед них гіпертиреоз, гіперглікемія, реакція на призначені доктором ліки й купа гормональних, алергічних та хімічних факторів.

Незважаючи на всі ці причини неспокою, а також на те, що деякі з них майже неможливо контролювати, ми маємо шукати такий вихід і такі рішення, які б допомогли нам максимально використовувати свої страхи, замість того щоб дозволити їм руйнувати нас.

ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ ЖІНКИ

(В інтерв'ю телепередачі “День відкриттів” авторка Джоанна Йодер розповідала про те, як зрештою знайшла спосіб приборкати свої тривоги).

Моє життя було сповнене тривог, але я не усвідомлювала того. Мені вдавалося приглушувати їх, як це роблять

майже всі люди, але потім я дійшла до такої межі, що далі так жити було несила. Тоді я змушена була подивитися в обличчя своїм страхам, тривогам і неспокоям.

Кетрін Маршал якось сказала, що найбільші життєві відкриття ми робимо тоді, коли розуміємо, що наших сил недостатньо. Я відчувала це на власному досвіді. У мене вже не лишилося сил жити далі, всі мої фізичні та емоційні ресурси вичерпалися; з'явилася агорафобія – страх перед відкритим простором. Я боялася вийти з дому. То був справжній жах, паніка. Я починала пітніти, боялася, що люди побачать мою навіженість, і я осоромлюся, або... просто вмру. Через це інколи в супермаркеті кидала в кутку свій візок і мерщій бігла додому. І лише опиняючись у власній оселі, відчувала величезне полегшення, до мене поверталось таке жадане відчуття безпеки.

Мені здавалося, що я єдина в цілому світі відчуваю такий дискомфорт. У мене зник апетит, погіршився сон. Я часто тремтіла від страху і тривог за своє

життя через усі ті обов'язки та відповідальності, які мала. Мене буквально все виводило з рівноваги. У свої тридцять з гаком років я почувалася так, наче моє життя вже скінчилося.

Однак ці мої труднощі мали свої приховані причини. Кидаючи погляд у минуле, я розумію, що тих причин, через які я неспроможна була впоратися з життям, було три:

- по-перше, я була надзвичайно незрілою особистістю. Моя емоційна незрілість робила мене нездатною брати на себе відповідальність;
- по-друге, я призвичаїлася до гіркоти й не усвідомлювала цього, завжди виправдовувала свої образи, незадоволення, обурення, себе ж вважала завжди правою;
- по-третє (ця причина найпоширеніша), я схильна була до самодостатності, намагалася всього досягати власними силами. І коли мені щось не вдавалося зробити, я вважала, що маю будь-що спромогтися.

Ці три причини мали руйнівний ефект і вели мене до цілковитого виснаження. Але, як не дивно, саме таке виснаження було мені потрібне. Гадаю, всі ми потребуємо такого глибокого внутрішнього розладу. То не був емоційний розлад, а крах самодостатності.

Аналізуючи життя тих, хто опинився в ситуації, коли всі внутрішні ресурси вичерпані, а також із власного досвіду можу засвідчити, що одним з основних аспектів самодостатності є потреба в контролюванні. Ми прагнемо контролювати своє життя, обставини, людей і навіть (несвідомо) Бога, тому що непокоїмося про майбутнє. Ми гадаємо, що чим більше отримаємо контролю і впливатимемо на перебіг подій, тим менше будемо боятися.

Ми гадаємо, що чим більше отримаємо контролю і впливатимемо на перебіг подій, тим менше будемо боятися.

Проблема, однак, полягала в тому, що я, при всіх намаганнях контролювати своє життя, не почувалася захищеною від того, чого так боялася, і починала будувати навколо себе кокон. Той кокон, у якому я намагалася сховатись від проблем, виявлявся дуже тоненьким, тільки-но життя починало на нього тиснути. У мене залишався лише крихітний куточок, у якому я могла почуватися більш-менш безпечно, – це чотири стіни моєї оселі. По правді кажучи, я настільки щільно обгорнулася коконом, що в своєму мізерному світі залишилася самотньою.

І весь той час я була християнкою, твердо вірила в Бога. Але не давала Йому діяти в моєму житті і почувалася дуже нещасною. Більше того, я відчувала, що занепащую ту унікальну ціль, задля якої Господь створив мене.

Я мала дійти до останньої, як кажуть, межі, щоб нарешті відкрити для себе достатність Христа і дозволити Йому змінити моє життя. Бог почав відновлю-

вати мене. Як писав Павло: “Той, хто в вас розпочав добре діло, виконає його аж до дня Христа Ісуса” (Фил. 1:6). Цей процес – не “шість кроків духовного росту”, він триватиме не шість місяців або навіть років, а продовжуватиметься “аж до дня Христа Ісуса”.

На початку мого руху до цілісності Бог указав мені на чотири духовні дисципліни, що мали великий вплив на моє життя: читання, молитва, довіра і послух. Читання Біблії – то справжній бенкет для душі. А молитва є запрошенням Співтрапезника. Молитва – це децю більше, ніж заплановані в день двадцять хвилин спілкування з Богом. Вона має бути з нами в супермаркеті, в машині, на вулиці – всюди. Довіра – здатність віддавати Богу ситуації, які ми неспроможні контролювати. Відмовляючись від спроб їх контролювати, ми відпускаємо свої проблеми не в хаотичний рух, а в руки доброго Бога. Що стосується послуху, то йдеться про нашу готовність підкорятися Богу в тих моментах, які ми здатні контролювати.

Ці чотири дисципліни всім добре відомі. Теоретично ідею залежності від Бога приймає кожний, але що стосується її практичного застосування, то в цьому багатьом бракує елементарного досвіду. Ми маємо дійсно практикувати ці дисципліни, а не просто знати про них, вести про них бесіди і твердо в них вірити. Для нас буде справжнім благословенням, якщо ми дійдемо до останньої точки своєї самодостатності, коли повністю вичерпані власні ресурси. Бо це спонукатиме нас дійсно почати практикувати те, у що віримо.

Коли я почала застосовувати ці чотири дисципліни в повсякденному житті, то виявила, що вони дуже поглиблюють особисті стосунки з Христом, зміцнюють довіру до Нього. Я почала потроху на власному досвіді пізнавати Його достатність. Ісус продовжував діяти через мене, і що більше Він проявлявся в моєму житті, то більше я починала Йому довіряти.

Усі ці дисципліни (читання, молитва, довіра і послух) по своїй природі інтерактив-

ні. Тобто є те, що маю робити я, і тоді Бог робить те, на що здатний лише Він. Як наслідок – усе менше я вбачаю причин для неспокою, мої страхи просто втрачають сенс. Я почала усвідомлювати просту річ: куди б Господь не спрямував мої кроки, що б не довелося мені робити (навіть якщо це буде важко), Він завжди прийде на допомогу.

Зрештою Бог вивів мене з побудованого мною навколо себе кокону – того маленького світу, в якому мешкала лише я. Творець залучив мене до служіння, дав можливість вести біблійні заняття з жінками нашого району. Я впевнена, що саме тому могла ефективно нести це служіння, що жінки бачили: я так само маю потребу в Ісусі, як і вони. Тому вони не боялися мене, “таку святу”. Натомість, я могла підбадьорювати їх у духовному зростанні.

А потім Бог послав мене з чоловіком за океан. Там у лондонському метро ми зустріли одного наркомана і привели його до себе жити. Через нього та деяких інших

людей, яких ми ще приводили, Бог відкрив мені важливі істини про мене саму. Раніше я почувалася дещо винною через те, що змушена була покладатися на Бога навіть у таких дрібницях, які іншим людям вдавалося дуже легко подолати самотійно. Однак завдяки спілкуванню з наркозалежними я зрозуміла, що ліки від їхньої залежності – не в незалежності, а саме в залежності, але від Бога. Ця істина стосувалася й мене. Ключ до духовного зростання – бути залежним від Бога.

Завдяки такому досвіду з наркозалежними я виявила, що залежність від Бога закладена в нас із народження. А ще усвідомила, що ефективно в часи кризи є ефективним завжди. Отже, я зрозуміла, що можу запропонувати наркозалежним дуже радикальний засіб допомоги – “шокотерапію”. Їх завжди вчили позбавлятися всіх залежностей, а я вказувала їм дещо інший шлях: рішення їхніх проблем – це шлях від наркотичної залежності до залежності від Бога. Йшлося не

про те, щоб просто замінити наркотики Богом, але щоб проторити шлях до тієї залежності, з якою ми Богом створені.

Як ви гадаєте, якому б методу віддали перевагу невіруючі люди: щоб їх навернули до Христа сильні, упевнені в собі християни, які не знають, що таке бути слабким, чи щоб їм проповідували ті, хто самі слабкі, але знайшли секрет, як бути сильним? Я впевнена, що всі без виключення вибрали б останній варіант.

Часто ми думаємо, що служимо Богу, коли подаємо себе духовно міцними. Та насправді ми ризикуємо позбавити деяких людей останньої надії, що Господь може щось зробити з їхнім життям. Тому що вони, дивлячись на нас, таких сильних, не скажуть: “О, цей шлях якраз для мене!” А скажуть: “О, ні! Я ніколи не стану таким, як він!” Коли ж вони бачать слабких, які вчаться бути сильними, шукаючи Бога, то сповняються щирою надією: “Якщо це працює в його житті, мабуть, і в моєму спрацює”.

Я дійсно вважаю себе звичайною людиною. І це не просто факт, але й бажання мого серця. Хоча всі ми створені унікальними особистостями, я вважаю себе простою жінкою. Без Христа я була б живим трупом. Я довідалася про це на одному зібранні, коли почувла: “А це Джоанна. Без Христа вона – живий труп”. Ці слова тоді справили на мене жахливе враження. Але Бог допустив мені в житті стати втіленням слабкості, щоб я, зміцнившись у Ньому, могла принести невіруючим людям надію, розповісти їм про те, що Господь вчинив у моєму житті через мою неміч. Адже якщо Він зробив це для мене, то хіба не зробить того ж і для інших?

Залежність від Бога – основна тема мого існування. Моє життя – це історія жінки, яка не має в собі нічого, але знайшла все необхідне завдяки залежності від Христа. Така залежність не ламає нашу особистість, не призводить до депресії. Вона є довершеним Божим задумом для нас, згідно з яким кожна людина (чоло-

вік чи жінка) досягає свого найвищого блага та вираження саме через здатність цілком віддати себе Ісусу. Колись я зважилася на це як на останню спробу, а тепер залежність від Бога – це найперше, чого я прагну!

Отже, моє духовне зростання почалося тоді, коли я досягла у своєму житті найнижчої точки. Я мала кепський вигляд, почувалася погано. Але то був найважливіший момент мого духовного життя. Сподіваюся, моя історія підбадьорить тих, хто теж дійшов до останньої межі. Дуже часто ми вважаємо, що справжня духовність – завжди бути на висоті. Та це не так. Справжня духовність – дійти до такого рівня, коли “я” – ніщо, а Бог – понад усе.

Джоанна Йодер пізнала важливу істину стосовно наших страхів і неспокою: те, що Бог може зробити для нас, набагато важливіше й реальніше за всі наші почуття в той чи інший момент життя. Історія цієї жінки свідчить про те, що завжди є можли-

вість глибоко переживати Божу любов у своєму житті, навіть тоді, коли наші почуття та емоції голосно твердять зовсім про інше. Хоча проблему неспокою не вирішити поверховими відповідями та швидкими засобами, Біблія, яка навчила Джоанну довіряти Богу, пропонує і нам шлях благодаті та істини. Ми зможемо на ньому духовно зростати, незважаючи на тривоги, і поглиблювати близькі стосунки з Богом, Який безмірно любить нас і опікується нами навіть у часи нужденності та неспокою. Тому давайте докладніше розглянемо, як саме Боже Слово може допомогти в нашій важливій меті: змусити неспокій працювати на нас.

ЯК МИ МОЖЕМО ЗМУСИТИ НЕСПОКІЙ ПРАЦЮВАТИ НА НАС?

Біблія підтверджує те, що всі ми з вами пізнали з власного

досвіду. Існує два види неспокою:

- 1) негативно-деструктивний, що руйнує нас;
- 2) корисна тривога, яка приносить благо. У Новому Заповіті обидва ці значення містять одне й те ж грецьке слово “мерімнао”.

Згідно Біблії, негативним неспокоєм є такі страхи, коли ми настільки заціклюємося на проблемі, що паралізується наша діяльність (ми нічого не робимо задля вирішення проблеми), або ці страхи відводять нас від довіри Богу, руйнують нашу віру в Його здатність задовольнити всі наші потреби. Про такий руйнівний неспокій Ісус шість разів згадував у нагірній проповіді (Мт. 6). Він учив Своїх послідовників істині, що Небесний Отець чекає від них цілковитої довіри; вчив не перейматися тим, що буде наступного дня, навіть якщо йдеться про найголовніші фізичні потреби (Мт. 6:25-34).

Але, як ми вже зазначали, не всякий неспокій – то погано. Біблія вказує і на

корисну стурбованість, яка призводить до зважених дій та глибокої молитви. Наприклад, у 2 Кор. 11:28 Павло згадає свою “журбу про всі Церкви”. В цьому вірші стоїть той самий грецький термін, який використовують Павло та інші новозавітні автори, попереджаючи про руйнівний неспокій (Фил. 4:6; 1 Петр. 5:7).

Ще один приклад позитивного неспокою – Павло говорить віруючим филип’янам про своє бажання прислати до них Тимофія, тому що той щиро дбає (той же грецький термін) про них (Фил. 2:19-20).

Отже, решта цієї брошури буде присвячена наступним засобам, як можна змусити неспокій працювати на нас:

- 1) Дозвольте неспокою повернути вашу увагу до Бога.
- 2) Дозвольте неспокою повернути вашу увагу до слів Ісуса.
- 3) Дозвольте неспокою ввести вас у молитву.
- 4) Дозвольте неспокою вести вас до правильних практичних рішень.

ДОЗВОЛЬТЕ НЕСПОКОЮ ПРИВЕРНУТИ ВАШУ УВАГУ ДО БОГА

Коли ми непокоїмося, то середжуємось на тих речах, які ще не трапилися або виходять з-під нашого контролю. Що потрібно робити в такі моменти? Зрозуміти, що подібний неспокій дарує нам чудову можливість. Наша слабкість, наші страхи – то чудова нагода шукати в Божій присутності впевненість, що ніщо в житті не відбувається без Його відома. Це також нагода прийняти від Бога силу, надію та мир (незалежно від обставин), які Він нам пропонує. Така можливість стає реальністю, коли ми звертаємо свою увагу на характер Бога, відкритий нам у Його Слові.

Пам'ятайте, що у Бога все під контролем! Не забувайте, що Бог усе контролює. Старий та Новий Заповіти свідчать, що ніщо у світі не трапляється без відома Бога, без Його волі. Святе Письмо чітко проголошує: “Господь міцно поставив на Небі престола Свого, а Царство Його над

усім володіє” (Пс. 102:19). Наш Бог – всемогутній (Пс. 65:7), суверенний Володар над усім.

Коли ми непокоїмося, то цим, по суті, визнаємо, що не маємо в самих собі достатньо ресурсів, аби здолати всі життєві труднощі. Ми визнаємо, що неспроможні стрибнути вище голови. В такі моменти слушно буде згадати деякі важливі істини про Бога.

1. Господь є всюди (Пс. 138:7-12; Єр. 23:23-24). Не існує такого місця, де немає Бога. Якими б самотніми ми себе не почували, не існує такого місця, де Бог не зміг би бути. Він усюди-сущий!

2. Господь усе знає (Йов 7:20; Пс. 32:13-14). Йому відомі всі наші страхи. Він знає, як погано нам буває на душі, що нас лякає. Тому чим більше ми непокоїмося, тим більше поводимося так, наче Бог взагалі невідомий про наші проблеми. Насправді ж Йому відома не тільки наша теперішня ситуація, але й наше майбутнє. Він знає, як труднощі обернути нам

на користь. Йому відомі всі наші потреби.

3. Господь усе може (Бут. 17:1; 18:14; Мт. 19:26). Коли ми непокоїмося, нам здається, що немає у світі сили, здатної спинити потенційну загрозу того зла, яке може з нами статися. Ми схильні вважати, що навіть Бог неспроможний вберегти нашу доньку від вагітності або сина від в'язниці. Але Бог має безмежну силу! А ще Він мудрий і все знає, тому й допускає в нашому житті те чи інше. Отже, єдина відповідь на питання: “Чи для Господа є річ занадто трудна?” (Бут. 18:14) – звичайно ж, ні!

Вільям Бакус у своїй книзі “Добра новина для стривожених” пише про свого зятя спортсмена, що лежав у лікарні після ангіопластики. Операція пройшла вдало, але протягом доби молодий чоловік перебував у важкому стані. Перебуваючи на лікарняному ліжку, він дуже непокоївся й думав: “Я спортсмен і звик підкоряти своє тіло, щоб воно було слухняним. Але зараз, коли я наказую

собі заспокоїтися і припинити нервувати, емоції мене не слухаються!” Що більше він намагався приборкати свої тривоги, то гостріше вони йому дошкуляли. А потім він відчув, як Бог звертається до нього: “Хто тепер контролює твоє життя?” І зять смиренно відповів: “Ти, Господи”. Як тільки ця істина просвітила його розум, неказаний спокій наповнив його серце. Чоловік був готовий до послуху.

Вірте, що Бог може понести ваш тягар. Ті життєві турботи, які дуже тиснуть на нас, мають бути перекладені на Божі плечі. В дійсності Він більше, ніж ми самі, піклується про наше здоров'я, роботу, сім'ю, про наших друзів і про всю нашу країну.

Бог допомагав Давиду здолати ведмедя, лева та филистимського велетня. Цей самий Бог захищав його від підступних намірів розлюченого Саула, а також вберіг його життя, коли він жив на ворожій території. Напевно, саме тому Давид писав: “Свого тягара поклади ти на Господа, – і тебе

Він підтримає, Він ніколи не дасть захитатися праведному!” (Пс. 54:23)

“Свого тягара поклади ти на Господа, і тебе Він підтримає”.

— Псалом 54:23

Але як практично віддати Богу свої тягарі? Яким чином ми можемо перекласти їх на Його плечі й залишити там? Відповідь на це питання криється не в тому, що ми робимо, а в тому, у що віримо в кожний момент нашого життя. Ми більше довіряємо власним почуттям чи, споглядаючи на створений навколо світ, більше віримо в біблійну мудрість і в те, що всемогутній, вірний Бог любить нас? Хто насправді вважає, що наш неспокій вшановує Бога? Якщо будемо чесними, то визнаємо, що найкращим вшануванням Господа є готовність щохвилини віддавати Йому всі свої турботи.

Але що якщо (вище ми вже згадували про це) наші тривоги коріняться в мину-

лому негативному досвіді або мають медичні причини і через це не завжди зрозумілі й не піддаються контролю? Відповіді на це питання не обов'язково суперечать нашій вірі. Якщо, намагаючись якось упоратися зі своїми страхами, ми відчуваємо необхідність у допомозі медиків чи мудрого консультанта, це може бути одним із засобів Божої допомоги. Бог є Богом усього творіння, тому Він може використати мудрих лікарів чи консультантів, адже вони є частиною Його творіння. Подібну допомогу Господь нерідко посилає нам, навчаючи довіряти Йому серед усіх наших тривог.

Один мій друг розповідав про те, як одного разу він ішов кам'янистим берегом моря і побачив малюка, що намагався нести важкий пакет камінців, які назбирав. Бідолашний постійно відставав від своєї сім'ї, кілька разів падав. Йому несла було тягти такий тягар. Нарешті це побачив його старший брат, він підхопив малого й поніс його разом з тими камінцями.

Саме це бажає зробити для нас Бог. Він чекає, коли ми простягнемо до Нього руки, просячи допомоги. “На Господа здай дорогу свою, – пише автор псалма, – і на Нього надію клади” (Пс. 36:5).

Визнайте, що Бог більший за ваші страхи. Неспокій – це виявлення нашого страху перед майбутнім. Ми боїмося того, що нас чекає попереду: що скаже лікар? як наше місто переживе економічну кризу, землетрус, ураган тощо?

***Неспокій –
це виявлення
нашого страху
перед майбутнім.***

Коли ми постійно думаємо про майбутнє, тривоги не залишають нас. Свій початок тривога бере ще з Едему. Адам і Єва сховалися від Бога серед дерев раю, прикривши свою наготу листям. Втім, страх перших людей був зрозумілим: вони боялися наслідків свого рішення з’їсти заборонений плід (Бут. 3:10). Бог запитав

їх, чому вони ховаються. На що Адам відповів: “Я злякався”.

Зараз ми ретроспективно розуміємо те, чого не розуміли наші прабатьки. Якби вони після такого жахливого вчинку, який приніс стільки нещастя, визнали свою провину й цілком віддали себе в милосердні та добрі Божі руки, це було б набагато краще за спробу сховатися від Нього, втекти від Його присутності.

Розуміння того, що наш Бог є добрий, що ніяке зло від Нього не походить, допомагає нам здолати страх, навіть коли ми згрішили.

Давид на власному досвіді пізнав Божу доброту. Ось чому він засвідчує, що навіть у найважчі часи свого життя не боявся зла (Пс. 22:4). В Пс. 30 він згадує про жахливі речі, які трапилися в його житті: зраду близьких друзів (Пс. 30:12-13) та напади ворогів (Пс. 30:14, 16). Але все одно автор псалма зміг сказати: “А я покладаю надію на Тебе, о Господи” (Пс. 30:15). І далі: “В Твою руку кладу свою долю” (Пс. 30:16).

Як і Давид, ми теж можемо використати неспокій як нагоду шукати Господа, як привід сказати: “Тому не лякаємось ми” (Пс. 45:3).

Вірте, що Бог може підтримати вас. Пишучи у Пс. 36 про війни, голод та ворогів, Давид стверджував, що ті, хто на Бога надію покладають, “за лихоліття не будуть вони посоромлені, і за днів голоду ситими будуть” (Пс. 36:19). В оригіналі йдеться про те, що віруючі ніколи не похитнуться й не затреплять. Турботи в житті неминучі, та ми не повинні хитатися вірою. Чому? Тому що Бог здатен підтримати нас Своєю силою.

Коли ми почуваємося вразливими, то починаємо постійно думати про свої тривоги. І тоді стаємо схожими на батька, чий трирічний син лежить у лікарні через важку інфекційну хворобу. Хоча цей батько на роботі, та частина його думок постійно лине в лікарню, де його маленький син. Кожна мати, чий син пішов на війну, розуміє, що таке безпестанні думки. Подібне від-

чуває і батько, чия донька пішла на перше побачення або чий син на машині довго не повертається додому.

Бог може підтримати нас у такі часи неспокою. Він не обіцяє нам, що нічого поганого не трапиться, але нагадує, що ми маємо понад усе довіряти Йому. В цьому запалому світі не існує ніяких стовідсоткових гарантій безпеки, але існує вірний Бог, Який бажає ввести нас у глибини Своєї любові й благодаті в будь-якій ситуації, допущеній Ним.

Ось чому, як ми зазначали раніше, Давид писав: “Свого тягара поклади ти на Господа, – і тебе Він підтримає” (Пс. 54:23). Бог ніколи нікуди не дівається. Він хоче, аби ми знали, що Він завжди поруч з нами: коли ми щасливі чи сумні, спокійні чи стурбовані. Він може в будь-який час надати нам сил, необхідних для здійснення нашого життєвого призначення, для зростання в пізнанні Його та довірі Йому.

Вірте, що Бог ніколи не залишить вас, не кине напризволяще. Неспокій – це тягар, який ми

завичай тягнемо самі. Ми схильні нікому його не віддавати. І що більше ми непокоїмося, то більше почувуємося самотніми й безпорадними. Але якщо ми діти Божі, то ніколи не випадаємо з поля зору нашого турботливого Отця.

Давид запевняє нас у постійній Божій присутності. У Пс. 138 він говорить, що Бог знає все про нас іще до нашого народження (Пс. 138:7-12). Ранок чи ніч, на землі ми, на небі чи в шеолі – Бог усюди.

Так, Давид вірив у постійну Божу турботливу присутність. Він писав: “Бо мій батько та мати моя мене кинули, – та Господь прийме мене!” (Пс. 26:10) Хто з нас не почувується іноді таким полишеним, мов дитина, кинута батьками? Кожного іноді охоплює подібне жахливе відчуття. З усіх сторін, здається, суне загроза. Ми сповнені страхом і почувуємося такими безпорадними. В такі моменти слід згадувати про обітницю Отця ніколи не полишати Своїх дітей.

Ісає також вірив у постійну Божу турботливу

присутність. Сам Господь сказав йому: “Не бійся, з тобою бо Я, і не озирайся, бо Я Бог твій!” (Іс. 41:10)

Мойсей також пізнав, що таке Боже піклування: “Вірою він покинув Єгипет, не злякавшись гніву царевого, бо він був непохитний, як той, хто Невидимого бачить” (Євр. 11:27).

Боже піклування було відоме й Ісусу Навину. Господь сказав йому: “Як був Я з Мойсеєм, так буду з тобою, – не залишу тебе й не покину тебе” (Єг. 1:5).

Цей досвід був знайомий також Христовим учням. Ісус сказав їм перед вознесінням: “Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!” (Мт. 28:20)

Ми також маємо вірити в постійну Божу турботливу присутність. Ця обітниця (“перебуватиму з вами”), яку Ісус промовив Своїм учням, стосується й нас з вами. Тож коли наступного разу вас почне долати неспокій, зверніться до Бога і згадайте, що Він:

- 1) завжди все контролює;
- 2) здатний понести ваш тягар;

- 3) може забрати ваші страхи;
- 4) завжди може підтримати;
- 5) ніколи вас не полишить.

ДОЗВОЛЬТЕ НЕСПОКОЮ ПРИВЕРНУТИ ВАШУ УВАГУ ДО СЛІВ ІСУСА

Основні істини вчення про покладання на Господа ми знаходимо в нагірній проповіді Христа у Мт. 6:25-34. В цих десяти віршах Ісус дуже конкретно торкається теми турботи й журби. Якщо коротко висловити те, чому Ісус навчав Своїх послідовників на пагорбах Галілеї, воно звучатиме так: “Ви сповнені неспокоєм, тому що не живете вірою. Ви занадто турбуєтеся про їжу, одяг та інші речі. Але поставте на перше місце Мене і Моє Царство – і все буде гаразд”.

Ці слова здатні вжалили нас. Вони не схожі на прийнятну пораду, яку легко прийняти. Можна не сумніватися, що не таких слів прагнули почути від Христа Його слухачі. Але Ісус ще задовго до того дав зрозуміти Своїм послідовникам, що Він не з тих учителів, які

говорять те, що інші бажають почути. Перед тим як торкнутися теми неспокою, Ісус заохочував слухачів інвестувати у своє майбутнє, збираючи не гроші на землі, а духовні скарби на небесах (Мт. 6:19-24).

Неважко уявити, що деякі з Його слухачів думали приблизно так: “Про які скарби Він тут говорить, коли я не знаю, що поставлю сьогодні дітям на стіл їсти?” Мабуть, такі думки людей стали однією з причин, чому Ісус почав навчати їх “не журитися про життя своє” (Мт. 6:25).

Ісус визнає факт неспокою (Мт. 6:25-35). Ісус навчав Своїх послідовників тій непростій істині, що небесні благословення важливіші за можливі земні втрати. Він спонукав їх вірити тому, що якщо Бог піклується про птахів небесних та польові квіти, то напевно попклується і про Своїх дітей.

Нам теж потрібно мати таку віру. Ми маємо твердо вірити, що якщо виконуємо те, що Бог покликав нас робити, то Він зробить для нас

і через нас те, чого самотужки ми ніколи б не досягли.

Життя вірою не відмінє нашого обов'язку працювати й робити все необхідне для матеріального забезпечення наших родин, для задоволення власних потреб і потреб наших рідних. Апостол Павло говорив: “Хто працювати не хоче, – нехай той не їсть!” (2 Сол. 3:10) Ісус також ніколи не вчив людей бути пасивними споживачами. Він мав на увазі просту річ: якщо ми робимо все необхідне, користуючись даними Богом силою та часом, то немає причини журитися, нервувати та непокоїтися про свої потреби.

Однак дуже багато з нас непокояться через речі, які виходять далеко за межі насутих потреб. Ми жадаємо того, що наше суспільство вважає важливим: купити машину, кращу за сусідську, побудувати просторіший дім, вдягати наймодніший одяг і таке інше. Ми настільки звикаємо до комфорту і всього матеріального, що панічно боїмося все те втратити й робимо все можливе, аби не відставати від інших.

Ісус знає про нашу схильність до матеріалізму, тому радить брати приклад з природи, яка не знає турбот і неспокою. Він говорить, що птахи завжди мають що їсти і ніколи не непокояться до головного болю, чи буде наступного дня їжа. Польові квіти розкішно вдягаються, але їх не потрібно лікувати від виразки, яка є наслідком нервування та неспокою. Чому? Тому що Небесний Отець піклується про кожну з них, незалежно від того, скільки вони живуть, навіть якщо їхнє життя триває лише один день.

Ісус оцінює нашу віру (Мт. 6:30). Підспудною причиною неспокою Ісус вважає нестачу в нас віри. Він називає боязких людей “маловірними”. Цим словом Господь нагадує нам, що обтяженість турботами напевно вказує про брак довіри Богу. Дуже часто ми насправді сумніваємося в Божій присутності, не віримо в те, що Йому відомі наші потреби, що Він бажає забрати наші життєві тягарі. Занадто часто у нас не вистачає віри в те, що

Господь попіклується про нас, хоча Він і обіцяв це. Ми відвертаємо погляд від неба до землі, від Божої сили до своїх обмежених ресурсів.

Ісус пропонує ліки від неспокою (Мт. 6:33-34).

Ісус також показує нам, що наш неспокій має пряме відношення до неправильних пріоритетів. Ми непокоїмося про їжу й одяг, конкуруємо та намагаємося контролювати майбутнє, замість того щоб зосередитися на найголовнішому. Господь сказав: “Шукайте ж найперш Царства Божого й праведности Його, – а все це вам додасться” (Мт. 6:33). Практикуйте свою віру. Поставте на перше місце Бога, збирайте скарби небесні, а не земні.

Слухаючи слова Ісуса, ми розуміємо, що нам потрібні наше рішення й Божя ласка, якщо прагнемо впоратися зі своїми тривогами. Якщо ми приймемо рішення покладатися на Божу присутність, а не на самих себе, то наші тривоги розсіються завдяки твердій упевненос-

ті, що Господь завжди допоможе. Навіть якщо й залишиться деяка стурбованість, наша щира віра та надія на Господа не дозволять їй перерости в нав’язливу тривогу, панічний страх і відчай.

Ви обтяжені неспокоєм через проблеми на роботі, якусь потенційну небезпеку чи можливу відставку? Все це реальні причини для стурбованості. Але в присутності Христа вони втрачають свою надмірну важливість і загрозливість.

ДОЗВОЛЬТЕ НЕСПОКОЮ ВВЕСТИ ВАС У МОЛИТВУ

Мало хто з нас стикався з такою кількістю проблем, як апостол Павло. Та незважаючи на всі загрози, смертельні небезпеки, неодноразове побиття, ув’язнення й переслідування, він написав филип’янам:

“Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою. І мир Божий, що вищий

від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі” (Фил. 4:6-7).

В цьому уривку Павло використовує три терміни, які вказують, що потрібно робити замість того щоб непокоїтися.

“Молитвою” – в першу чергу, Павло використовує це найзвичніше слово, яке описує наше спілкування з Богом. Йдеться про найпростіше загальне значення нашого звертання до Бога, основним елементом якого є поклоніння. Коли ми молимося, то маємо свідомо висловлювати своє розуміння Божої величі, Його милості та присутності. Така молитва підносить наш дух у палке славослів'я, сповнює благоговінням перед Господом, бажанням спілкуватися з Ним, віддати Йому всього себе. Усвідомлення, що Бог є суверенний, спонукає нас приносити Йому всі свої тривоги та турботи.

“Проханням” – далі Павло використовує термін, що означає прохання. Йдеться про такі молитви,

в яких ми приносимо Богу свої потреби. Апостол говорить про наші найциріші бажання і відчайдушний зойк про допомогу. В таких молитвах ми просимо або за себе, або за інших. Коли ми стривожені, то маємо принести Богу свої тривоги. Звертайтеся до Нього зі щирим серцем. Адже Бог, Який наказував нам “просити, шукати і стукати”, обов'язково дасть необхідне, допоможе знайти і відчинить двері (Мт. 7:7-8).

“З подякою” – цей третій термін вказує на такі молитви, які замінюють наш неспокій на слова подяки. Іноді ми настільки зациклюємося на своїх проблемах, що забуваємо, як чудово Бог благословляв нас у минулому, як задовольняв наші потреби, як милостиво поведився з нами, даруючи Свою благодать і милість. А коли згадуємо Боже піклування про нас у минулому, це втишує наше серце.

Коли ми молимося, замість того щоб непокоїтися, то цим перекладаємо тягар зі своїх слабких плечей на

широкі плечі всемогутнього Бога. А ввіряючи Господу свої проблеми, стаємо спроможними дякувати Йому за Його доброту і любов до нас, за те, що Він нас розуміє, співчуває і відповідає на молитви.

У час, коли спіткають проблеми, що може бути кращим за те, щоб принести ці проблеми Тому, Хто має силу щось із ними зробити? Тож якщо ви прокидаєтеся о третій годині ночі, стривожені через свого сина чи доньку, через роботу чи день прийдешній, використайте це як нагоду для молитви. Якщо вас лякає загрозливе майбутнє, моліться з упевненістю, що Бог вас чує.

ДОЗВОЛЬТЕ НЕСПОКОЮ ВЕСТИ ВАС ДО ПРАВИЛЬНИХ ПРАКТИЧНИХ РІШЕНЬ

В статті журналу “Точка фокусу”, який видається в Денверській семінарії, Пол Борден дає гарну практичну пораду для тих, хто занадто непокоїться: він пропонує зробити список тривог. Запишіть усе, що вас турбує чи

непокоїть. Можливо, це хвилювання через поганий стан здоров’я вашої літньої матері або проблема з холодильником, який потрібно замінити новим, а може, необхідність перейти в іншу церкву.

Коли ви запишете причини вашого неспокою і побачите їх візуально, це допоможе вам. Потім перетворіть цей список тривог на список молитовних потреб. Моліться за те, що вас так непокоїть. Моліться конкретно, а не абстрактно. Ви будете приємно здивовані, коли побачите, що це допомагає вам приборкати турботи – так, щоб не залежати від них, щоб вони не руйнували вас.

Принесіть свої проблеми Тому, Хто має силу щось із ними зробити.

Далі Борден пропонує перетворити цей список молитовних потреб на список практичних дій. Якщо Бог дає вам якусь ідею та впевненість, зробіть те, що може-

те зробити задля вирішення тих чи інших проблем. Навіть якщо ви зробите щось незначне, то побачите, як швидко паралізуючий неспокій зміниться здоровою контрольованою стурбованістю – тією, без якої відповідальність неможлива.

Апостол Петро теж пропонував альтернативу неспокою, коли писав віруючим, які зазнали жорстких переслідувань, такі слова: “Тож покоріться під міцну Божу руку, щоб Він вас Свого часу повищив. Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами!” (1 Петр. 5:6-7)

Змиріться з тим, що неможливо змінити. Замість того щоб емоційно спустошуватися або тікати від реальності, ми можемо з Божою допомогою смиренно прийняти ті обставини, в яких опинилися, як частину свого життя. Ми не можемо диктувати Богу умови, за яких бажаємо бути щасливими. Нам потрібно завжди пам’ятати, хто ми і хто є Бог. Тоді охочіше будемо приймати від Господа все, що Він нам дає і посилає.

Віддайте Богу те, що неможливо змінити. Петро також спонукає нас віддати у всемогутні руки Бога наше відчуття безпомічності та пов’язане з цим почуття страху. Апостол наполегливо радить покласти на Бога всю нашу журбу і неспокій, ввірити себе Тому, Хто так нас любить і опікується нами, що віддав на смерть Свого Сина.

Така порада протистоїть нашій схильності робити все по-своєму, як нам це здається правильним. Вона суперечить нашому природному бажанню покладатися на власні здібності або навички вирішувати проблеми. А ще ця порада руйнує наш потяг до самодостатності, нагадуючи нам, що ми створені не для самих себе. Мета нашого життя – не бути “пупом землі”, а з молитвою шукати, як можемо бути корисними одне одному і, що найголовніше, корисними нашому Небесному Отцю.

Чи ми практикуємо таку молитовну довіру нашому Господу? Чи, може, намагаємося жити під тиском тих тягарів, яких Бог ніколи не

планував на нас покладати? Лише ми самі можемо дати відповідь на ці питання. Адже інші люди можуть і не знати, яке напруження ми відчуваємо від свого неспокою, адже через гордість чи сором ми в цьому зазвичай не зізнаємося. Отже, лише ми самі знаємо, які турботи маємо принести Господу.

БІБЛІЙНА ІЛЮСТРАЦІЯ НЕСПОКОЮ

Лікар і євангеліст Лука дає нам цінну картину того, як Ісус допоміг Своїй учениці Марті приборкати неспокій (Лк. 10:38-42). Лука описує ситуацію, яка сталася в її домі, коли до неї завітав Учитель зі Своїми учнями. Гостинно прийнявши їх, Марта заходилася готувати їжу. Треба було добре попрацювати, щоб нагодувати всіх. Однак, коли вона поралася, її сестра Марія вирішила, скориставшись нагодою, посидіти біля ніг Ісуса, навчаючись Його мудрості.

Між тим, на кухні кипіла робота. І не лише робо-

та – “кипіла” й сама Марта. Їй дуже не подобалося, що Марія спокійненько сидить собі й нічого не робить. Якщо читати між рядків, то можна зрозуміти, що Марта прагнула щедро пригостити своїх дорогих гостей, які на це заслуговували. А ще очевидно, що Марту мучила задрість через те, що сестра “за її рахунок” насолоджуватиметься спілкуванням з Ісусом, Його вченням.

“Марта великою послугою клопоталась” (Лк. 10:40). Можливо, вона не раз і не двічі кидала роздратований погляд у бік сестри, яка сиділа з Ісусом та учнями. Може, навіть грюкнула кілька разів каструлями, щоб привернути увагу Марії. Але це не допомогло, Марія і бровами не повела. Нарешті у Марти урвавсь терпець. Не приховуючи свого роздратування, вона, виливаючи свої емоції, сказала: “Господи, чи байдуже Тобі, що на мене саму полишила служити сестра моя? Скажи ж їй, щоб мені помогла” (Лк. 10:40).

Зверніть увагу, як відреагував Господь. Спочат-

ку Він зазначив, що вона піклується про речі, які не варті такого клопотання. Він сказав їй: “Марто, Марто, – турбуєшся й журишся ти про багато чого” (Лк. 10:41). На підставі наших знань про Ісуса можна впевнено стверджувати, що Він промовив ці слова ніжно, лагідно, прагнучи показати Марті, що бажав би від неї дечого іншого, ніж надмірного клопотання.

Ісус ніжно вказав їй на проблему: хоча вона й мудро вчинила, запросивши Його з учнями в гості, однак через своє клопотання зациклилася на собі, замість того щоб зосередитися на діях свого Вчителя. То була ознака недовіри. У своїй заклопотаності Марта, готуючи страви, поводитися так, ніби Ісусу та Марії було байдуже до неї й до того, що вона робить. Таким чином, Марта своїм роздратуванням виявила неповагу до Христа і своєї сестри, хоча, можливо, й не усвідомлювала того.

Далі Ісус нагадав Марті, що Його бажання навчати Марію є важливішим за їжу. Він сказав: “Марія ж

обрала найкращу частку, яка не відбереться від неї” (Лк. 10:42). Адже їжа промине, а сказані Ним слова назавжди залишаться в серці Марії і принесуть вічний плід.

Марта могла б обурено відреагувати на цей публічний докір Христа, але не стала цього робити. Натомість вона вирішила прийняти слова Господа до серця й навчитися від них. Наступного разу ми зустрічаємося з нею, коли вона разом з Марією плаче і сумує за своїм померлим братом Лазарем. Марта показала, що за цей час у її духовному житті стався помітний прогрес. Підійшовши до Господа, вона зробила три речі, які вказували на наявність у неї зростаючої віри:

- виявила свою впевненість у тому, що Ісус має тісні стосунки з Отцем (Ів. 11:22);
- виказала віру в реальність загробного життя (Ів. 11:24);
- продемонструвала віру в те, що Ісус є Сином Божим і великим Спасителем (Ів. 11:27).

У Лк. 10 Марта постає дратівливою, стурбованою та конфліктною. А в Ів. 11 ми бачимо її вже іншою – сповненою віри, довір'я та незламної надії. Очевидно, що в духовному житті цієї жінки стався дивний прогрес. Тепер Марта поводить себе так, наче після того неприємного інциденту, коли Ісус м'яко дорікнув їй, вона, слідуючи прикладу Марії, і сама сіла біля ніг свого Вчителя, щоб слухати Його вчення. Тому не дивно, що пізніше, біля гробу Лазаря, вона виказала свою велику віру. Коли її улюблений брат помер, вона здатна була з вірою принести Ісусу свій нестерпний біль, своє розбите серце.

Останній штрих цієї переміни в серці Марти знаходимо в Ів. 12. Ісус знову був запрошений у їхній дім на вечерю. Сестри Марія та Марта хотіли вшанувати Христа і відсвяткувати воскресіння Лазаря (Ів. 12:1-11). Можливо, Марія знову сиділа біля ніг Ісуса в той час, коли готувалася їжа. Але немає навіть натяку на те, що Марта нервувала чи обурювалася. Написано

просто, що вона “прислужувала” (Ів. 12:2). Вона не відмовилася від щирої гостинності, але тепер не поводилася так, наче Господь не піклується про неї. Жінка досягла значних успіхів, навчившись контролювати свої емоції та схильність до неспокою. Без сумніву, її любов до Господа та Марії поглибшала, зміцнилася довіра Христу.

ЯКУ КОРИСТЬ МОЖЕ ПРИНЕСТИ НЕСПОКІЙ?

Що стосується неспокою, то існує два ключових моменти, які мають відрізнити нас як послідовників Ісуса Христа: про що ми непокоїмося і що робимо зі своїм неспокоєм.

Коли наша стурбованість виявляє добрі наміри серця та любов до інших, коли спонукає нас схилити коліна й веде до визнання того, що деякі речі залежать лише від Бога, то вона справді нам допомагає

(Пс. 118:67; 2 Кор. 11:28). Але коли стурбованість змушує нас зациклюватися на самих собі й послаблює нашу довіру Господу, тоді ми дозволяємо неспокою руйнувати нас зсередини.

Подібно до сумнівів і страхів, неспокій може спонукати нас шукати Небесного Отця, а може, навпаки, вводити від Нього.

Схожим прикладом може бути й наша смертність. Як ми її сприймаємо? Факт неминучої смерті може наближати нас до Господа, а може, навпаки, стати для нас настільки загрозливим, що ми постійно будемо уникати думок про це.

Отже, як навчає нас Сам Господь, ми можемо дозволити страху перед неминучим спонукати нас до більшої довіри Богу. Ісус, настановляючи Своїх учнів не перейматися життєвими дрібницями, говорив:

“І не лякайтеся тих, хто тіло вбиває, а душі вбити не може; але бійтеся більше того, хто може й душу, і тіло вам занести в геєнні”
(Мт. 10:28).

Цим застереженням люблячий Господь повідомляє, що Він хоче забрати наш неспокій. Вмерши за наші гріхи і повставши з могили, Ісус довів Своє право сказати такі слова: “Поправді, поправді кажу вам: хто слухає слова Мого, і вірує в Того, Хто послав Мене, – життя вічне той має, і на суд не приходить, але перейшов він від смерти в життя” (Ів 5:24).

***Неспокій може
спонукати нас шукати
Небесного Отця,
а може, навпаки,
вводити від Нього.***

Отже, першим кроком для приборкання неспокою є рішення принести цей неспокій Тому, Хто вмер за нас. Тепер ми можемо всі життєві проблеми, незалежно від їхньої величини, використовувати для того, щоб піклуватися про інших і вчитися довіряти Христу в тому, що може зробити лише Він.

Мета служіння “Хліб Наш Насущний” – зробити мудрість Біблії, яка змінює життя, зрозумілою і доступною для кожної людини.

Брошури серії “Духовні відкриття” презентують світу істину про Ісуса Христа через цікаві, збалансовані й доступні ресурси, що показують важливість Писання у всіх сферах життя. Всі брошури серії “Духовні відкриття” пропонуються безкоштовно для особистого читання та використання їх в малих групах і в євангелізаційному служінні.

Щоб стати нашим партнером у розповсюдженні Божого Слова, натисніть опцію “Пожертвувати”. Дякуємо вам за підтримку матеріалів “Хліб Наш Насущний” і “Духовні відкриття”.

Навіть маленькі пожертвування багатьох людей дають можливість місії “Хліб Наш Насущний” нести людям мудрість Біблії, яка змінює життя. Нас не фінансують і не підтримують на постійній основі будь-які релігійні групи або деномінації.

ПОЖЕРТВУВАТИ